

- 2) Vai Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 31. panta 2. punkts un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2003/88/EK (2003. gada 4. novembris) 3., 5., 6., 16. un 22. pants saistībā ar Padomes Direktīvas 89/391/EEK⁽²⁾ (1989. gada 12. jūnijs) 4. panta 1. punktu, 11. panta 3. punktu un 16. panta 3. punktu ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā tāda valsts tiesību norma kā Darba likuma 34. un 35. pants, no kura, kā liecina pastāvīgā judikatūra, uzņēmumam neizriet pienākums ieviest faktiskā dienas darba laika uzskaites sistēmu darbiniekiem, kuri strādā normālu darba laiku un kuri nav skaidri, individuāli vai kolektīvi apņēmušies strādāt virsstundas un nav mobilie darba ņēmēji, nestrādā tirdzniecības flotē vai dzelzceļa transportā?
- 3) Vai ir jāuzskata, ka dalībvalstīm Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 31. panta 2. punktā un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2003/88/EK (2003. gada 4. novembris) 3., 5., 6., 16. un 22. pantā saistībā ar Padomes Direktīvas 89/391/EEK (1989. gada 12. jūnijs) 4. panta 1. punktu, 11. panta 3. punktu un 16. panta 3. punktu noteiktais obligātais pienākums ierobežot kopumā visu darbinieku darba laika ilgumu ir izpildīts attiecībā uz parastajiem darbiniekiem, pamatojoties uz tādu valsts tiesību normu kā Darba likuma 34. un 35. pantā ietvertu, no kuras, kā liecina pastāvīgā judikatūra, uzņēmumam neizriet pienākums ieviest faktiskā dienas darba laika uzskaites sistēmu darbiniekiem, kuri strādā normālu darba laiku un kuri, atšķirībā no mobilajiem darba ņēmējiem, tirdzniecības flotē vai dzelzceļa transportā strādājošajiem, nav skaidri, individuāli vai kolektīvi apņēmušies strādāt virsstundas?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2003/88/EK (2003. gada 4. novembris) par konkrētiem darba laika organizēšanas aspektiem (OV 2003, L 299, 9. lpp.).

⁽²⁾ Padomes Direktīva 89/391/EEK (1989. gada 12. jūnijs) par pasākumiem, kas ieviešami, lai uzlabotu darba ņēmēju drošību un veselības aizsardzību darbā (OV 1989, L 183, 1. lpp.).

**Apelācijas sūdzība, ko 2018. gada 29. janvārī Eiropas Komisija iesniedza par Vispārējās tiesas
2017. gada 17. novembra spriedumu lietā T-263/15 *Gmina Miasto Gdynia un Port Lotniczy Gdynia–
Kosakowo/Komisija***

(Lieta C-56/18 P)

(2018/C 152/11)

Tiesvedības valoda – poļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Eiropas Komisija (pārstāvji: K. Herrmann, D. Recchia un S. Nož)

Pārējie lietas dalībnieki: *Gmina Miasto Gdynia, Port Lotniczy Gdynia–Kosakowo sp. z o.o.*, Polijas Republika

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi

— atcelt Vispārējās tiesas 2017. gada 17. novembra spriedumu lietā T-263/15 *Gmina Miasto Gdynia un Port Lotniczy Gdynia–Kosakowo sp. z o.o.*;

— noraidīt sestā prasības pamata trešo iebildumu kā nepamatotu;

— nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā izskatītu pārējos piecus prasības pamatus;

pakārtoti:

— atcelt Vispārējās tiesas 2017. gada 17. novembra spriedumu lietā T-263/15 *Gmina Miasto Gdynia un Port Lotniczy Gdynia–Kosakowo sp. z o.o.* tiktāl, ciktāl tā rezolutīvās daļas 1. punktā ir nospriests arī par ieguldījumu atbalstu;

- nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā izskatītu pārējos piecus prasības pamatus;
- atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu pirmajā instancē un apelācijas instancē.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija uzskata, ka Vispārējās tiesas spriedums lietā T-263/15 būtu jāatceļ, jo tajā esot pieļautas kļūdas tiesību piemērošanā, attiecībā uz kurām Komisija izvirza trīs pamatus:

1. *Nepareiza juridiska kvalifikācija attiecībā uz “ieinteresēto personu tiesībām iesniegt savas piezīmes” un šo tiesību neievērošanas tiesiskām sekām, ņemot vērā Tiesas spriedumu lietā C-49/05 P Ferriere Nord SpA/Komisija*

Apstrīdētajā Lēmumā (ES) 2015/1586⁽¹⁾ konstatējumi par darbības atbalsta, kas piešķirts sabiedrībai PLGK, nesaderību ar iekšējo tirgu bija balstīti uz diviem savstarpēji neatkarīgiem pamatiem. Galvenais minētās nesaderības pamats bija ieguldījumu atbalsta nesaderība ar iekšējo tirgu (skat. apstrīdētā lēmuma preambulas 244. apsvērumu). 2014. gada pamatnostādņu noteiktā pirmā kritērija, kas attiecas uz to, ka darbības atbalsts veicina precīzi definēta vispārējo interešu mērķa sasniegšanu, neievērošana esot bijis tikai otrais, papildu pamats, lai konstatētu šī atbalsta nesaderību ar iekšējo tirgu.

Tomēr Vispārējā tiesa sava sprieduma 71.–89. punktā argumentēja, ka par labu sabiedrībai PLGK piešķirtā darbības atbalsta nesaderība ar iekšējo tirgu izriet vienīgi no 2014. gada pamatnostādņu piemērošanas, un šī iemesla dēļ Vispārējā tiesa savu vērtējumu veica, pamatojoties uz spriedumu lietā C-49/05 P *Ferriere Nord SpA/Komisija*. Šī argumentācija esot balstīta uz kļūdainu apstrīdētā lēmuma, it īpaši tā preambulas 244. un 245. apsvēruma, interpretāciju (skat. tālāk otro apelācijas sūdzības pamatu). Ja Vispārējā tiesa šajā ziņā būtu pareizi interpretējusi apstrīdēto lēmumu, tai no paša sākuma būtu bijis jākonstatē, ka sestā prasības pamata trešais iebildums ir neiedarbīgs, jo tas nevarētu būt pamats apstrīdētā lēmuma atcelšanai.

Sprieduma 69.–89. punktā Vispārējā tiesa esot pieļāvusi divas kļūdas tiesību piemērošanā, jo tā esot piemērojusi LESD 108. panta 2. punktā ieinteresētajām personām paredzētās “tiesības iesniegt piezīmes”, nonākot pretrunā Tiesas sprieduma lietā C-49/05 P *Ferrier Nord SpA/Komisija* 78.–84. punktam. Pirmais apelācijas sūdzības pamats sastāv no divām daļām:

- i) nepareiza juridiska kvalifikācija attiecībā uz “ieinteresēto personu tiesībām iesniegt savas piezīmes” situācijā, kurā atbilstoši spriedumā norādītajam pastāv “būtiska formāla prasība”, kuras neievērošana automātiski liek atzīt Komisijas lēmumu par prettiesisku bez nepieciešamības pierādīt šī pārkāpuma ietekmi uz attiecīgās puses stāvokli un lēmuma iznākumu (sprieduma 70., 81. un 83. punkts);
- ii) pat ja tiktu pieņemts – kā to izdarījusi Vispārējā tiesa –, ka par labu sabiedrībai PLGK piešķirtā darbības atbalsta nesaderība ar iekšējo tirgu izriet no 2014. gada pamatnostādņu piemērošanas, lai gan tas tā neesot, Vispārējā tiesa esot nepareizi interpretējusi un šajā ziņā piemērojusi spriedumu lietā C-49/05 P *Ferriere Nord SpA/Komisija*. Proti, 2014. gada pamatnostādņu normas, kas tikušas piemērotas, novērtējot darbības atbalstu, būtībā bija identiskas normām, kas tikušas piemērotas atceltajā lēmumā, pamatojoties uz 2005. gada pamatnostādņēm, un tādēļ lietas dalībnieku piezīmes saistībā ar 2014. gada pamatnostādņēm nevarēja ietekmēt lēmuma iznākumu šajā ziņā.

2. *Apstrīdētā lēmuma un atceltā Komisijas lēmuma kļūdaina interpretācija*

Sprieduma 89. punktā ietvertais Vispārējās tiesas apgalvojums par apstrīdētā lēmuma prettiesiskumu esot balstīts uz sprieduma 84.–87. punktā izklāstīto kļūdaino interpretāciju attiecībā uz apstrīdētā lēmuma preambulas 244. apsvērumā minēto darbības atbalsta nesaderības ar iekšējo tirgu pamatu, apgalvojot, ka tas izriet no 2014. gada pamatnostādņēm un no atceltā Lēmuma 2014/883/ES⁽²⁾. Apstrīdētā lēmuma preambulas 244. apsvēruma kļūdainā interpretācija ir šī paša lēmuma preambulas 245. apsvēruma kļūdainas interpretācijas rezultāts.

Apstrīdētā lēmuma preambulas 244. apsvērumā Komisija esot atsaukusies uz atceltā Lēmuma 2014/883/ES preambulas 227. apsvērumu, atkārtojot tajā izdarīto secinājumu, ka “darbības atbalsta piešķiršana, lai nodrošinātu tāda ieguldījumu projekta darbību, kas gūst labumu no nesaderīga ieguldījumu atbalsta, pēc būtības nav saderīga ar iekšējo tirgu”. Nākamajā preambulas 244. apsvēruma teikumā Komisija pamatoja šo secinājumu šādi: “Bez nesaderīgā ieguldījumu atbalsta Gdiņas lidosta nepastāvētu, jo tās darbību pilnīgi finansē no šā atbalsta, un darbības atbalstu nevar piešķirt neesošai lidostas infrastruktūrai.”

Savukārt preambulas 245. apsvērumā Komisija apgalvoja, ka “šis secinājums, kas pieņemts atbilstīgi 2005. gada Aviācijas vadlīnijām, ir vienlīdz atbilstošs arī saskaņā ar 2014. gada Aviācijas pamatnostādņiem un pietiekams, lai konstatētu, ka lidostas operatoram piešķirtais darbības atbalsts nav saderīgs ar iekšējo tirgu.”

Apstrīdētā lēmuma preambulas 245. apsvērumā ietvertā frāze “atbilstošs arī saskaņā ar 2014. gada Aviācijas pamatnostādņiem” nenozīmējot, ka tas izriet no minētajām pamatnostādņiem. Runa esot par to, ka 2014. gada pamatnostādņu normu piemērošana nevar ietekmēt šo secinājumu. Minētais apstrīdētā lēmuma preambulas 245. apsvērumā liek secināt, ka darbības atbalsta nesaderība ar iekšējo tirgu, kas izriet no ieguldījumu atbalsta nesaderības, nav atkarīga (t.i., ir balstīta uz citādu argumentāciju) no 2014. gada pamatnostādņiem. “Neprecizitāte”, kuru Vispārējā tiesa minējusi sprieduma 85. punktā, attiecībā uz atcelto lēmumu nevarot likt apšaubīt minētā apstrīdētajā lēmumā izdarītā secinājuma patiesumu.

3. *Apelācijas sūdzības pamats, saskaņā ar kuru sprieduma rezolutīvās daļas 1. punkts esot nesamērīgs*

Pakārtoti, gadījumam, ja Tiesa noraidīs iepriekšējos apelācijas sūdzības pamatus, Komisija apgalvo, ka sprieduma rezolutīvās daļas 1. punkts, ar kuru ir pilnībā atcelti apstrīdētā lēmuma 2.–5. pants, esot nesamērīgs. Tas pārsniedz to, kas sprieduma 71.–89. punktā ir nospriests attiecībā uz apstrīdētā lēmuma prettiesiskumu saistībā ar darbības atbalstu, papildus iekļaujot konstatējumus attiecībā uz ieguldījumu atbalstu. Vispārējā tiesa esot kļūdaini apgalvojusi, ka apstrīdētais lēmums, ievērojot tā 2. panta formulējumu, nevar tikt sadalīts. Tomēr saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesību akta sadalāmības kritērijs ir tas, vai līdz ar tā daļēju atcelšanu tiktu mainīta tā būtība. Ja apstrīdētais lēmums tiktu atcelts attiecībā uz darbības atbalstu, apstrīdētā lēmuma būtība netiktu mainīta, jo šis lēmums joprojām attiektos uz ieguldījumu atbalstu sabiedrībai PLGK.

⁽¹⁾ Komisijas Lēmums (ES) 2015/1586 (2015. gada 26. februāris) par pasākumu SA.35388 (13/C) (*ex 13/NN un ex 12/N*) – Polija – Gdynia-Kosakowo lidostas izveide (izziņots ar dokumenta numuru C(2015) 1281), OV L 250, 165. lpp.

⁽²⁾ Komisijas Lēmums (2014. gada 11. februāris) par pasākumu SA.35388 (13/C) (*ex 13/NN un ex 12/N*) – Polija – Gdynia-Kosakowo lidostas izveide (izziņots ar dokumenta numuru C(2014) 759), OV L 357, 51. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 30. janvārī iesniedza *Bundesarbeitsgericht* (Vācija) – AX/BW

(Lieta C-57/18)

(2018/C 152/12)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesarbeitsgericht

Pamatlietas puses

Prasītāja: AX

Atbildētāja: BW